

De burger is veel slimmer dan de sector goed uitkomt

Boven de wereld van de sportaccommodaties hangt een donkere wolk. Althans in de ogen van de branchevereniging BSNC. Deze organisatie is bang dat de sportaccommodaties de extra taken die de gemeente hen oplegt, niet aankunnen. 'Sportaccommodaties bekijken zich op de extra taken en dat leidt tot kwaliteitsverlies.' De gevolgen laten zich raden: kapitaalvernietiging. Maar er is nog een ander punt: het openbaar aanbesteden door de gemeentes heeft geleid tot dumprijzen, waarbij niemand meer gelooft dat een ondernemer nog een cent kan verdienen. Ik gooi de knuppel in het hoenderhok. Zijn we met zijn allen niet slim genoeg om toch de kwaliteit te handhaven en betuttelt deze branchevereniging de sportaccommodaties niet? Laten we hopen dat de wereld van openbaar groenbeheer hiervan verschoond blijft.

Bob Dylan schreef in 1964: The times they are a-changin en het lijkt er sterk op dat er nu, bijna 50 jaar later, weer veel gaat veranderen. Lang niet iedereen is daar blij mee en velen in het bedrijfsleven zijn helemaal niet voorbereid op de komende maatschappelijke veranderingen. Want dat er veel gaat veranderen, dat is zeker. En ideeën en dromen zijn er te over, burgerparticipatie, het zelf regelen van je ouderdomspensioen, de zorg weghalen bij de overheid en weer zelf gaan organiseren.

De landelijke overheid en de lokale overheden niet minder gaan steeds vaker over tot het overdragen van taken en bevoegdheden naar sportverenigingen. De Branchevereniging Sport- en Cultuurtechniek ziet dit als een bedreiging van de aanwezige infrastructuur. Het beheer en het onderhoud zouden terecht komen in goedbedoelende maar niet gekwalificeerde handen, met als gevolg een enorme kapitaalvernietiging. Ik citeer letterlijk: 'Met name goedwillende sportclubs blijken zich te bekijken op wat ondernemerschap vraagt. Tekorten en faillissementen dreigen en de gemeente krijgt vervolgens weer de vraag om steun.'

Het zal je als bestuurder zomaar even verteld worden; en bovendien is het de vraag op welke feiten de BSNC zich baseert. Het lijkt veel op een reactie uit onmacht, gebrek aan visie en vasthouden aan oude tijden. Het recente faillissement van enkele reisorganisaties die avontuurlijke reizen aanbieden biedt een leerzaam perspectief: jongeren willen geen groepsreis die van tevoren van a tot met z is uitgestippeld. Ze willen best in een groep, maar dan internationaal samengesteld. En met hun i-Phone ontdekken ze zelf wel waar ze heen willen. De burger is inmiddels goed opgeleid en kan prima dingen organiseren.

In mijn dagelijkse praktijk ontmoet ik in het buitenland bestuurders van sportverenigingen die met zekere hand de vereniging leiden. Er wordt onderhoud gepleegd, in eigen beheer maar ook uitbesteed aan specialistische bedrijven. Er worden clubhuizen gebouwd, deels betaald door een actief sponsoringbeleid. Er worden kunstgrasvelden aangelegd waarvan de financiering tot het laatste dubbeltje is zeker gesteld. In zo'n vereniging is er altijd wel een architect of een bouwkundige of een goede hovenier die verstand van gras heeft. En zoiets gaat ook op voor het gemeentelijk groen. De kwaliteit wordt dus zorgvuldig bewaakt. Maar ook de ondernemers die voor de vereniging werken, zijn zo slecht nog niet af. Men is sterk gefocust op kwaliteit en betrouwbaarheid. Openbaar aanbesteden gebeurt niet of nauwelijks, en meestal alleen als de gemeente zelf aanbesteedt, wat veelal leidt tot keuzes die de vereniging zelf niet gemaakt zou hebben.

De golfsport heeft in Nederland de afgelopen 20 jaar een spectaculaire groeispurt gemaakt. Let wel: 80% van de golfclubs zijn verenigingen met een degelijk financieel beleid. Sommige zijn in de loop der tijd zo rijk geworden dat ze de gronden niet meer pachten maar gewoon gekocht hebben. Een beter voorbeeld van verenigingen die hun zaken goed hebben geregeld is nauwelijks te bedenken. Dat kunnen voetbalverenigingen in Nederland dus gewoon ook.

Tot slot nog een paar gewetensvragen voor de branchevereniging. Het is toch algemeen bekend dat het beleid van openbaar aanbesteden door de gemeentes heeft geleid tot dumprijzen, waardoor niemand meer gelooft dat die ondernemer nog een cent kan verdienen. Dat wordt dus sjoemelen met de kwaliteit en werken met ander (goedkoper) materieel, dat nooit het gevraagde resultaat kan realiseren, ergo: kapitaalvernietiging. Het is algemeen bekend dat de wijze waarop nieuwe projecten tot stand komen, met een volledig overbodige overhead van architecten en een over the top regime van kwaliteitscontroleurs en per veld verplichte FIFA-certificaten, heeft geleid tot een schier onhoudbare situatie. Waarom moet Nederland als enige land ter wereld een eigen sportvloerenlijst hebben? Waarom moet een kunstgrasmat die door de FIFA gecertificeerd is ook nog eens door de ISA gecertificeerd worden? Ik denk dat dit niet meer mag in het Europa van 2013. Ik denk dat het met de sportvloerenlijst net zo gaat als met de DIN-spec in Duitsland, die recentelijk door Brussel naar de prullenbak is gedirigeerd: de Euronorm is bepalend. Ik waarschuw de wereld van het openbaar groenbeheer: trap niet in de valkuil die zich bij de sportaccommodaties voordoet!

Bert van den Brand
Van den Brand Sportconstructies

Stuur dit artikel door!

Scan of ga naar:

<http://www.stadengroen.nl/artikel.asp?id=41-4131>